

Zdrențuiți pe cer se-ntind
Nori și luna-n văl ascund,
Umbrele tresar pe șesuri,
Liniște-i ca în străfund;

Ca atunci, tot ca atunci!...
... Luna după deal apune
Și nu vii să încheiem, tu și eu,
Ce-aveam a spune.

Așa dar, luna cu chip de mort, ca în *Melancolie*, se ridică deasupra vîrfurilor, iar goarna se aude în noapte și sunetul ei se pierde tot mai departe și mai încet, ca în *Peste vîrfuri*. Și totuși deosebirea dintre cele două moduri de a construi imaginea este destul de mare. Spre deosebire de Eminescu, la Krasko tabloul nocturn nu are viacitate, e stins, luna e mută și pală, voalată de zdrențele norilor. Or, la Eminescu norii se deschid și lasă o poartă „prin care trece albă regina nopții moartă” (*Melancolie*), furnizînd efecte puternice de contrast. Krasko este, ca simbolist, poetul nopților întunecate (*Noapte, Se întunecă, Cîntec*), al climatului ploios (*Plouă, plouă, Ploaie rece*), al peisajului cețos plin de ciudate semne (*În cimitir, Sonet*), al pornirilor, gîndurilor și viziunilor obscure (*Cîntec, Oaspeții*), al peisajului diurn crepuscular (*Balada*).

Apropierea generalizatoare dintre imaginea eminesciană „luna cea galbenă” și tenta specifică a poeziei lui Krasko, pe care o face Josef Felix, se datorește împrejurării că Ivan Krasko a tradus din poezia lui M. Eminescu un anumit gen de versuri care convenea, probabil, propriei sale structuri sufletești. Cu trei excepții (*Pe aceeași ulicioară, De ce nu-mi vii și Scri-soarea II*), restul de șapte poezii traduse (*Peste vîrfuri, De cîte ori iubit-o, Departe sînt de tine, Ori cîte stele, O, mamă, dulce mamă!, Înger și demon și Împărat și proletar*) conțin tablouri în semitonuri și penumbre. Cadrul din *Înger și demon și Împărat și proletar* poate să tenteze pe cunoscătorul parțial al poeziei eminesciene la concluzii derutante. În *Înger și demon* însă „luminile îngălbenite” de amurg din domul gotic contrastează cu iradierile de albă lumină marmoreană ale fetei de rege „albă ca zăpada iernei, lucie ca apa lină”.

În sfîrșit, la Eminescu luna este o obsesie, ea formează elementul obligatoriu aproape al tuturor numeroaselor sale nocturne, dă dimensiune cosmică și voluptatea peisajului, pe cînd la Krasko luna nu apare decît în cîteva poezii și nu pentru a spori splendoarea spectacolului natural, ci ca o întregire a aceluia sentiment de tristețe tulbure din sufletul poetului. Lună este totdeauna anemiata, sfioasă, roșie, tristă, palidă:

Nerăbdător eu așteptam! Se însera,
reci vînturi se trezeau,
răsărea pe-o geană, speriată, luna
și-în ape, printre trestii, sfioasă tremura.

(*Nerăbdător — Tak nedočkave*, în vol. *Verșe*)

cînd luna iese roșie și tristă

(*Amurgul azi — Dnes zore*, în vol. *Verșe*)

Palidă luna
încet apune

(*Palidă luna — Hla, luna bledá*, în vol. *Nox et solitudo*)

Observații interesante la opera lirică a lui Eminescu și Krasko a făcut Stanislav Šmatlak, în *Poézia Ivana Krasku* (Poezia lui Ivan Krasko). Analizînd